

עפ"ג 40239/08/15 - מדינת ישראל נגד בירג' סאהג'יאן (אסיר),

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

11 נובמבר 2015

עפ"ג 40239-08-15 מדינת ישראל נ' סאהג'יאן (אסיר)

בפני הרכב כב' השופטים: רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

בטינה טאובר

תמר נאות פרי

המערערת

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות פלילית מחוז חיפה

נגד

המשיב

בירג' סאהג'יאן (אסיר),

ע"י ב"כ עו"ד בוריס שרמן (סנגוריה ציבורית)

פסק דין

השופטת תמר נאות פרי:

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ד"ר זאיד פלאח) מיום 20.7.15 בת"פ 1819-08-14.

רקע כללי -

1. המשיב הורשע בהתאם להודאתו בעבירות של כניסה והתפרצות למקום מגורים או תפילה, גניבה והפרת הוראה חוקית, בהתאם לסעיף 406(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), סעיף 384 לחוק העונשין וסעיף 287(א) לחוק העונשין. במסגרת התיק התבררו שני כתבי אישום שצורפו יחדיו. כתב האישום הראשון (שמספרו 1819-08-14 שלום חיפה, להלן: "**התיק של חיפה**") התייחס לשני אירועים, מיום 2.11.2013 ומיום 22.12.2013, כאשר בימים אלו התפרץ המשיב לבית הכנסת "תפארת ישראל" ברח' גאולה בחיפה. במועד הראשון מבין השניים, התפרץ המשיב לבית הכנסת ועקר מדחן של מזגן שהיה במקום (מדחן המכיל מטבעות אשר מוכנסים אליו לצורך הפעלת המזגן). במועד השני, נכנס שוב המשיב לאותו בית הכנסת, עקר מדחן נוסף ממקומו, אך לא נטל אותו או כל דבר אחר (להלן: "**ההתפרצויות לבית הכנסת**"). התיק השני צורף לראשון בהחלטה מיום 20.7.2015 (מספרו 31624-03-15 שלום באר שבע, להלן: "**התיק של באר שבע**") והוא מתייחס לאירוע מיום 6.2.2015. לפי כתב האישום, במועד זה התפרץ המשיב לבית ברח' גולומב בבאר שבע, בכך שפתח את דלת הבית שהייתה סגורה אך לא נעולה, נכנס לבית וגנב מכשיר פלאפון מסוג סמסונג שהיה מונח על השולחן (להלן: "**ההתפרצות לדירה**").

2. יוער כבר עתה, כי לאחר שהוגש כתב האישום בתיק של חיפה, נשלח המשיב למעצר בית אצל קרובי משפחה בבאר שבע, והאירועים נשוא התיק של באר שבע, התרחשו שעה שהוא היה אמור להימצא במעצר בית.

3. כפי שצוין, המשיב הודה בעבירות שיוחסו לו בתיק של חיפה ושל באר שבע והורשע בהתאם.

4. במסגרת הטיעונים לעונש בבית המשפט קמא, עתרה המערערת לקביעת מתחם ענישה שנע בין 12 חודשים לבין 24 חודשי מאסר בפועל לכל אחד מהמעשים בהם הורשע המשיב, ולגזור את עונשו ברף העליון בתוך המתחם. עוד התבקש בית המשפט קמא להפעיל במצטבר מאסרים מותנים שהוטלו על המשיב בתיקים קודמים (ארבעה במספר,

להלן: "המאסרים המותנים"), להטיל עליו מאסר מותנה וכן להשית עליו קנס וחובת תשלום פיצוי למתלוננים. כן עתרה המערערת לחייב את המשיב לחתום על התחייבות להימנע מעבירות עתידיות ולהורות על פסילתו מלהחזיק רישיון נהיגה - בפועל ועל תנאי.

5. בא כוחו של המשיב, ביקש כי יקבע מתחם ענישה אחד לגבי כל המעשים יחדיו, שינוע בין מספר חודשי מאסר ספורים, בפועל או בעבודות שירות, לבין שנת מאסר אחת בפועל. בתוך מתחם הענישה, עתר בא כוח המשיב לכך כי ייגזר עונש במרכז המתחם. ביחס למאסרים המותנים - טענה ההגנה כי יש להפעילם בחופף, וכן טענה כי אחד מהמאסרים המותנים כלל אינו בר הפעלה, שכן לא נעברו העבירות המקימות את התנאי.

גזר הדין של בית המשפט קמא -

6. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, ניתן גזר הדין נשוא הערעור. כב' השופט קמא קבע כי מתחם הענישה ההולם ביחס לכל המעשים בהם הורשע המשיב ביחד, נע בין 12 חודשים לבין 24 חודשי מאסר בפועל, וכי בתוך מתחם הענישה - מכלול השיקולים מביא למסקנה לפיה העונש ההולם הינו מאסר בפועל למשך 12 חודשים ומאסר מותנה של 6 חודשי מאסר אם המשיב יעבור תוך 3 שנים מיום השחרור אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע במסגרת ההליך קמא.

בנוסף, הורה ביהמ"ש קמא על הפעלת המאסרים המותנים שהוטלו על הנאשם בגין הרשעות קודמות, כדלקמן: עונש של 6 חודשים מת"פ (שלום ירושלים) 9625/08; עונש של 4 חודשים מת"פ (שלום תל-אביב) 4366/09; עונש של 12 חודשים מת"פ (שלום תל-אביב) 7980/07; ועונש של 6 חודשים מת"פ (שלום תל-אביב) 7980/07 (ויובהר כי שני המאסרים האחרונים הם מאותו תיק - 7980/07, בו הוטלו שני עונשים מותנים שונים שכל אחד יופעל אם תתבצע עבירה שונה).

בהמשך, נקבע כי כל המאסרים המותנים יופעלו בחופף זה לזה, אך במצטבר לעונש שנגזר על המשיב בתיק קמא, כך שבפועל נגזרו על המשיב 12 חודשי מאסר בפועל והופעלו כל המאסרים המותנים בחופף, כך שמשכו של הארוך מבין כולם הוא אשר קבע את משך המאסר המותנה, דהיינו - 12 חודשים נוספים. לסיכום, נקבע כי המשיב ירצה 24 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. בנוסף לאמור, פסל בית המשפט קמא את המשיב מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה למשך 12 חודשים מיום שחרורו. בית המשפט קמא ציין עוד בגזר הדין, כי בשל שהמשיב נידון לתקופת מאסר ממושכת, הוא נמנע מהשתתף קנס על המשיב או פיצוי למתלוננים.

טענות המערערת -

7. הערעור הוגש מטעם המאשימה. לשיטתה, גזר הדין מקל בצורה שחורגת מהסביר וסוטה באופן קיצוני מרמת הענישה ההולמת הנוהגת, תוך פירוט טיעונים באשר לפגיעה באינטרס הציבורי בעטין של עבירות רכוש כגון אלו, הן בהיבט של פגיעה בביטחון האישי והן בהיבט של פגיעה ברכוש.

8. מתחם הענישה - המערערת טוענת כי לא היה מקום לקבוע מתחם ענישה כולל ביחס לכל שלושת המעשים בהם הורשע המשיב, והיה מקום לקבוע מתחם לכל התפרצות בנפרד - וזאת בטווח אותו קבע כב' השופט קמא, משמע - 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל ביחס לכל אחד מהמעשים בנפרד, שכן אין המדובר באירוע אחד מתמשך, אלא בשלושה אירועים שונים ומובחנים.

9. העונש ההולם בתוך המתחם - בנוסף טוענת המערערת כי לא היה מקום לקבוע שעונש המאסר בפועל במקרה הנוכחי ימצא ברף התחתון של המתחם, ועוד נטען כי המאסר המותנה שהושת על המשיב חורג אף הוא לקולא ויש להשית על המשיב עונש של מאסר מותנה משמעותי יותר, אשר ירתיע אותו מביצוע עבירות בעתיד. בהקשר זה הועלו טיעונים באשר לעבר המכביד עד מאד של המשיב, תוך הדגשה שהמדובר ב-19 רישומים קודמים, החל מחודש

12/1994 ועד לחודש 5/2011, וכי המדובר בעבירות מגוונות בתחומים פשיעה שונים, בגין רוצו גם מאסרים בפועל. המערערת טוענת כי המשיב הפך את עבריינות הרכוש למקור פרנסה ולאורח חיים, ולראייה, אף ההליך שנוהל כנגדו בתיק של חיפה, לא הרתיעו אותו מלעבור את העבירה בתיק של באר שבע, כאשר הוא מפר את תנאי השחרור בערובה. בנוסף טוענת המערערת כי היה מקום להטיל על המשיב גם תשלום פיצויים לנפגעי העבירות שביצע, וכי הנימוק של בית המשפט קמא להימנעות מהשתת תשלום פיצוי לנפגעים - אשר התבסס על תקופת המאסר שלה נדון המשיב - אינו נימוק רלוונטי.

10. באשר להפעלת המאסרים המותנים - נטען כי היה מקום להפעיל את כל המאסרים המותנים במצטבר האחד ביחס לשני, לשלישי ולרביעי, והכל במצטבר למאסר בפועל שהושת על המשיב. לשיטת המערערת שגה בית המשפט קמא עת קבע כי המעצרים המותנים יחפפו זה את זה, וכי קביעה זו, ללא פירוט הטעמים לה בגזר הדין, סותרת את הוראות סעיף 58 לחוק העונשין וכן את עמדת הפסיקה. עוד טוענת המערערת, כי עקב טעות לא ביקשה להפעיל מאסר מותנה נוסף שהיה אף הוא בר הפעלה (4 חודשי מאסר מותנה, שנגזרו בת"פ (שלום ירושלים) 1227/10), והיא עותרת להפעלתו במסגרת הערעור, אם כי בשל מחדלה לבקש זאת בהליך קמא, היא עותרת להפעלת מאסר מותנה זה בחופף למאסרים המותנים הנוספים שהופעלו.

טענות המשיב -

11. המשיב, מנגד, טוען כי אין מקום להתערב בגזר הדין.

12. באשר למתחם הענישה - המשיב סבור כי אין מקום להתערב בקביעת מתחם הענישה ביחס למכלול המעשים יחדיו, והן במתחם לגופו, ומפנה לפסיקה רלבנטית לשיטתו. לחילופין, נטען כי לכל הפחות, ביחס לשני המעשים אשר אליהם התייחס התיק של חיפה - הרי שקיים קשר משמעותי בין שני המעשים, ויש לראותם כאירוע אחד (ובמיוחד שעה שהם חמורים פחות משמעותית מהמעשה שבגינו הוגש התיק של באר שבע, שכן יש הבדל בין התפרצות לדירת מגורים לבין התפרצות לבית הכנסת שעה שלא היה שם איש).

13. לגבי העונש ההולם - נטען כי בית המשפט איזן כראוי את מכלול השיקולים, לרבות שיקולים אינדיבידואליים לגבי נסיבות חייו של המשיב - וכי יש לראות שבמכלול - העונש עולה בקנה אחד עם עיקרון ההלימה בין המעשים לבין התוצאה שהינה מאסר בפועל של 24 חודשים מאחורי סורג וברית.

14. הפעלת המאסרים המותנים - תחילה, המשיב מעלה טענות ביחס להפעלת אחד מהמאסרים המותנים, באשר לשיטתו, לא היה מקום להפעילו. ביחס להפעלת המאסרים המותנים בחופף, טוען בא כוחו של המשיב, כי סעיף 58 לא חל על המקרה וכי ההחלטה לגבי אופן הפעלת המאסרים המותנים מסורה לשיקול דעתו הרחב של בית המשפט. עוד נטען, כי לו היו מפעילים את כל עונשי המאסר המותנה באופן מצטבר כפי שמבקשת לעשות המערערת - אזי שהתוצאה בפועל הייתה מאסר של 28 חודשים, אשר מצטבר ל-12 חודשי המאסר שנגזרו על המשיב בתיק קמא - משמע, עונש של 40 חודשים בפועל, שאינו סביר יחסית לחומרת המעשים ואינו מתיישב עם עיקרון ההלימה. באשר למאסר המותנה אשר "נשכח" בגזר הדין - המשיב אינו מתנגד לכך שגם מאסר זה יופעל (מאסר בן 4 חודשים), אך בתנאי שהוא יופעל בחופף למאסרים המותנים הנוספים.

דין והכרעה -

15. לאחר שקילת טיעוני הצדדים - אציע לחברי להרכב לדחות את הערעור ברובו, ולהחמיר רק בכל הנוגע למאסר המותנה שנגזר.

16. לגבי מתחם הענישה - בית המשפט קמא מצא לקבוע מתחם ענישה של מאסר בפועל שנע בין 12 חודשי

מאסר לבין 24 חודשי מאסר, לגבי מכלול המעשים הנדונים. יש טעם בעמדת המערערת לגבי כך שלא היה מקום לראות בכל שלושת המעשים בבחינת אירוע אחד, והיה מקום לאבחן בין ההתפרצות לדירה בבאר שבע לבין ההתפרצויות לבית הכנסת בחיפה. לגבי שני המעשים שאליהם התייחס התיק של חיפה, אמנם המדובר בתאריכים שונים, אך ניתן לראות שקיים קשר הדוק בין השניים, כך שיתכן והיה מקום לראות בהם כאירוע מתמשך, במובן שההתפרצות הראשונה איפשרה את ההתפרצות השנייה, "הכינה את הקרקע" לשנייה, השנייה נועדה "להשלים את העבודה", ובכל מקרה - השתיים קשורות בקשר ישיר עובדתי. עם זאת, דומה כי אין צורך לקבוע מסמרות בסוגיה זו במקרה הנוכחי שכן אף אם היה מקום לקבוע מתחם נפרד לשתי ההתפרצויות לבית הכנסת בחיפה ומתחם נפרד להתפרצות לדירה בבאר שבע - היה מקום לקבוע שני מתחמים בהם הרף התחתון הינו שישה חודשים לגבי כל אחד (בשים לב גם להבדל שבין ההתפרצות לבית הכנסת (בשעה שבה ההנחה היתה שלא ימצא שם איש) לבין ההתפרצות לדירה, ובשים לב לפסקי הדין אליהם הפנו הצדדים הן בבית המשפט קמא והן בערעור).

בהקשר זה יש לראות את שנאמר בע"פ 5643/14 **עיסא נ' מדינת ישראל** (23.6.2015), שם דן בית המשפט בשאלה אם מסכת המעשים דשם עולה בגדר "אירוע" אחד שמא עסקינן בכמה אירועים (בזיקה להלכה שנפסקה בע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014), והביע דעתו שיתכן וניתן היה לנתח את המקרה באופן שונה מאשר הדרך בה הלך בית המשפט קמא דשם -

"אלא שיישום שגוי של הוראות סעיף 40ג כשלעצמו אינו מצדיק בהכרח התערבות של ערכאת הערעור בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, ככל שאין מדובר בעונש החורג ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות (ע"פ 1933/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (11.2.2015))."

(שם, פסקה 12).

מכאן, שהמתחם הכולל לגבי התיק של חיפה והתיק של באר שבע יישאר מתחם שנע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר.

17. העונש ההולם בתוך המתחם - המאסר בפועל - אמנם המדובר בענישה ברף התחתון, באופן המקל משמעותית על המשיב למרות עברו הפלילי המכביד - אך לא מצאתי שיש מקום להתערב בגזר הדין של ביהמ"ש קמא לאור ההלכה הפסוקה לפיה בית המשפט של ערכאת הערעור יתערב בגזר הדין רק במקרים שבהם מתברר שהייתה חריגה קיצונית מהענישה ההולמת, או שיתברר שהייתה טעות שנפלה מלפניו של ביהמ"ש קמא (ע"פ 882/14 **סמהרט נ' מדינת ישראל** (21.09.2015); ע"פ 2177/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 58 (9.7.2015); ע"פ 4498/14 **גרידיש נ' מדינת ישראל** (13.5.2015)).

המאסר המותנה - באשר לרכיב זה עמדתי שונה, ואציע לחברי לקבוע כי המאסר המותנה יהא ארוך יותר. אין צורך לחזור על מושכלות יסוד באשר לתכליתו של המאסר המותנה ובאשר לכך כי שיקולים של הרתעת הנאשם הם העומדים בבסיס הענישה המותנית, שכן אם הוא ישוב למוטב, ומעשיו לא יישנו, כי אז הוא יזכה למעין מחילה באשר הוא לא ייאסר בגין המעשים שבהם הורשע. כידוע, התליית המאסר בתנאים, נועדה לאפשר לבחון את התנהגותו של הנאשם ולדרבנו לציית לחוק, לאור "החרב התלויה מעל ראשו", שמא המאסר על-תנאי יהפוך למאסר בפועל, ותוך שהוא אף לוקח בחשבון שבמצב דברים רגיל (לפי סעיף 58 לחוק העונשין) - הוא יישא בעונש שיוטל עליו בשל העבירה המאוחרת **במצטבר** למאסר המותנה (רע"פ 7589/97 **רחמים נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (2) 651; ע"פ 823/94 **מדינת ישראל נ' הררי** פ"ד לט (2) 393, בעמ' 408; ע"פ 4103/92 **מדינת ישראל נ' פינקלשטיין**, פ"דנא (3) 481, סעיף 9). נוכח האמור, ולאור הצורך להרתיע נאשם זה באופן מיוחד, בשל מעידותיו החוזרות - דומה כי הענישה המותנית חייבת להיות

משמעותית יותר ואציע להעמיד את המאסר המותנה על 12 חודשים, למשך אותה תקופה (3 שנים מיום שחרורו של המשיב מהמאסר).

18. הפעלת המאסרים המותנים - ראשית, נזכיר כי לטענת המשיב - לא היה מקום להפעיל את אחד מהמאסרים המותנים, אלא שמאחר והמשיב לא הגיש ערעור מטעמו ומאחר שההפעלה ממילא בוצעה בחפיפה מלאה - אין מקום להרחיב את הדיון בטענה זו. שנית, נזכיר כי לטענת המערערת - היה עונש של מאסר על תנאי נוסף אשר מחמת טעות לא התבקשה הפעלתו, ולמעשה מוסכם בין הצדדים כי גם עונש זה יופעל - וכאן קיימת הסכמה לגבי חפיפתו (והכוונה למאסר המותנה בן 4 חודשים שנגזרו על המשיב בת"פ (שלום ירושלים) 1227/10 - אשר יש להורות בזאת על הפעלתו).

19. המחלוקת העיקרית הינה באשר להפעלת כל המאסרים המותנים בחפיפה מלאה.

אין לכחד כי ההפעלה של כל העונשים המותנים כאמור אכן מביאה לתוצאה לפיה חלקם "נבלעים" בעונש הארוך מבין העונשים המותנים, והמטרה אשר לשמה הוטלו שאר המאסרים המותנים לא מוגשמת במלואה. יחד עם זאת, כב' השופט קמא נימק את עמדתו בהקשר זה, לרבות תוך הפנייתו לצורך של המשיב לעבור הליך של גמילה, לחרטה שהביע המשיב, להודאתו בכל המעשים, לנסיבות חייו כפי שפורט בתסקיר של שירות המבחן למבוגרים - ובמיוחד לכך שהמאסרים המותנים בהם עסקין הוטלו על המשיב לגבי עבירות שבוצעו בשנים 2006 עד 2007, כך שעבר פרק זמן משמעותי מאז ביצוע העבירות אשר לגביהן הוטלו המאסרים המותנים, לבין הפעלתם.

בנוסף, ניתן להפנות בהקשר זה לע"פ 4517/04 **מסראווה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(6) 119, שם הורה בית המשפט על חפיפה מלאה של מאסרים מותנים שהופעלו (בעמ' 120), לאמור:

"... חפיפתם של המאסרים המותנים היא הפתרון ההולם את נסיבותיו של המקרה. צבירתם של עונשים מספר תתאים בעיקר לסיטואציה שבה אין כל זיקה בין עבירות אחדות, או כאשר חומרתן המופלגת של העבירות מחייבת כי העונשים ירוצו במצטבר. אולם מקום שבו יש לראות, כבמקרה דנן, בכמה עבירות כמשתייכות למסכת עבריינית אחת, כי אז הכלל הוא כי העונשים בגין יחפפו זה את זה (133ד, 134ז - 135ב)."

וראו מקרה נוסף בו התעוררה השאלה - רע"פ 4935/12 **עמאר נ' מדינת ישראל** (13.01.2013), שם נפסק כי שאלת החפיפה מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט הגוזר את העונש וכי אין הוראה המחייבת את הפעלתם במצטבר.

20. נוכח האמור, בנסיבות המקרה הנוכחי, לאור ההלכה לפיה ערכאת הערעור לא ממצה את הדין עם הנאשם, אציע שלא להתערב גם ברכיב זה של גזר הדין, ובמיוחד שעה שהמאסרים המותנים ירוצו במצטבר לעונש שהוטל על המשיב בתיק קמא, ללא כל חפיפה.

סיכום -

21. לאור כל האמור לעיל, הגם שיש קושי מסוים בנוגע לחפיפה המלאה בין המאסרים המותנים שהופעלו, אציע לקבוע שאין מקום להתערב בעונש שהוטל, למעט הארכת משך המאסר המותנה, ואף אציע שלא להוסיף הוראה בדבר קנס או פיצוי למתלוננים (כאשר רכיב שכזה ממילא יכול היה להתייחס רק לדיירי הדירה בבאר שבע).

בהתאם לאמור לעיל, יש להורות כדלקמן:

(א) המאסר המותנה יהא למשך 12 חודשים, ויופעל במידה והמשיב יורשע באחת מהעבירות בגין הורשע בתיק קמא. התנאי יהא בתוקף למשך שלוש שנים מיום שחרורו

של המשיב ממאסרו.

(ב) מופעל בזאת עונש המאסר המותנה בן ארבעה חודשים שנגזר על המשיב בת"פ (שלום ירושלים) 1227/10, בחופף לשאר המאסרים המותנים שהופעלו.

תמר נאות פרי, שופטת

השופט רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

במקרה שבפנינו נראה כי ראוי היה להפעיל לפחות חלק מהמאסרים המותנים שיחפו מעל ראשו של המשיב במצטבר ולא בחופף, כפי שעשה בית משפט קמא. נזכיר כי עונש המאסר המותנה הוא עונש שנגזר בגין ביצוע עבירה קודמת כאשר ברצותו ימנע נאשם מביצוע עבירות נוספות ולא יחויב לשאת בו, ולהפך. במקרה שבפנינו בחר המשיב לנהל אורח חיים עברייני ואין לו להלין אלא על עצמו. יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מהעובדה שמדובר במאסרים מותנים שנגזרו עליו לפני שנים רבות, על כל המשתמע מכך.

נזכיר כי הכלל הוא שערכאת הערעור מתערבת בגזר דין רק אם הוא חורג בצורה קיצונית מהענישה הראויה. אין די בכך שלו מי מאתנו יושב בבית משפט קמא כי אז היה גוזר עונש חמור יותר. התנאי להתערבותה של ערכאת הערעור בגזר דין הוא התעלמות של בית משפט קמא מנתון חיוני או תוצאה החורגת ממתחם הסבירות. אין זה המקרה שבפנינו.

אשר על כן, והגם שסבור אני כי היה מקום להחמיר יותר בדינו של הנאשם, לא מצאתי כי מתקיימים התנאים המצדיקים את התערבותנו בגזר דינו של בית משפט קמא, למעט הארכת המאסר המותנה שיגזר על המשיב, לשם הרתעה לעתיד. בהתאם, אצטרף לתוצאה אליה הגיעה חברתי ולנימוקיה.

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

השופטת בטינה טאובר:

אני מסכימה.

**בטינה טאובר,
שופטת**

סיכום

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת ת' נאות פרי.

המאסר המותנה יהא למשך 12 חודשים, ויופעל במידה והמשיב יורשע באחת מהעבירות בגין הורשע בתיק קמא. התנאי יהא בתוקף למשך שלוש שנים מיום שחרורו של המשיב ממאסרו.

מופעל בזאת עונש המאסר המותנה בן ארבעה חודשים שנגזר על המשיב בת"פ (שלום ירושלים) 1227/10, בחופף לשאר המאסרים המותנים שהופעלו.

יתר חלקי גזר דינו של בית משפט קמא יישארו בעינם ללא שינוי.

ניתן היום, כ"ט חשוון
תשע"ו, 11 נובמבר
2015, במעמד ב"כ
הצדדים והמשיב.
רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]

תמר נאות פרי, שופטת

בטינה טאובר,
שופטת